

TWEEDE LEVEN

Met vaste hand en met geduld
sneed Teije uit een berkenstam,
die hij ooit van ons erf meenam,
de hoorn die Aebels wens vervult.

Ik weet goed dat hij bij ons kwam
- wat waren we daarmee verguld -.
Hij schudde het hoofd: “Je zult
geen mooie krijgen uit zo’n stam”.

Maar Aebele blaast nu zo fier,
zowel de droeve tonen als de blije,
en zet de hemel op een kier,

want een midwinterhoorn van Teije,
geschapen uit een boom van hier,
behoort vanaf zijn oorsprong bij je.

WEERKLANK

Wij vormen met zijn vieren bij toeval een kwartet
en blazen om beurten rondom de Wildenborch,
waar een vlucht ganzen gakt om vorstverlet
en ik intussen op Holtslag voor het water zorg.

Op Hagenbeek blaast Haitink nog maar net,
de hoorn van Maaikamp klinkt professioneel,
de roep vanachter de kapel lijkt een gebed;
je krijgt er haast een brok van in de keel.

De emmer vult zich als ik voor mijn riedel zorg
en loopt over als ik zowat ben uitgeblazen,
waarop het antwoord van ik weet niet wie

zo zuiver weergalmt vanaf de Wildenborch,
dat ik het zwijgen ertoe doe in stil verbazen
door hemelhoge boventonen in de melodie.

TRADITIE

Ze bliezen als kind midwinterhoorn
tijdens het Groot Verjaardagsfeest
samen met vader hoog van de toren
en hij genoot nog het allermeest.

Ze zijn hier allen als kind geboren
en toch de wereld vaker rond geweest
dan ze geblazen hebben vanaf de toren;
waar is dat dan goed voor geweest?

Je zag ze naar de einder staren
elk naar zijn stip aan de horizon;
de hoop dat zij terug zullen varen

vervliegt na verloop van zoveel jaren,
maar wie weet waar zijn leven begon,
zal de oude roep in zijn hart bewaren.

OPENING

Niet eerder zat de lucht zo dicht
ontbrak de dag elk spiertje licht
of was de wereld ooit zo grauw
onzichtbaarder het hemels blauw.

Nooit meer verlaten lag het veen,
stond schimmiger die man alleen
die er zijn hoorn hief naar het zwerk,
een even machteloos als nietig werk.

Ik weet niet wie precies begon
van tweeën één: de blazer of de zon.

Nog voor de avond was gevallen,
de echo de hoorn weerom liet schallen,
brak aan de kim de lucht uiteen,
een baan van louter licht verscheen.

MIDWINTERZUNNEWENDE

Gin dag zo kort as dén noe is ewes.
Gin nach zo lange as dén noe kump.
'n Stillen nach wacht op ons toeten.
Dat monn zich weer de zonne wendt
um ons, van niejs geboorne, te begroeten.

MIDWINTERHOORNBLAOZEN

Zee blaost um de beurte
de bosschop vedan
dat 't duuster mot gaon
want 't lech kump t'r an.

STILLE NACHT

Op het Maneveld leerden we hoe te blazen
drie maanden lang tot aan Advent, en bliezen
opdat de zon zich bij de keerkring wendt,
het licht het wint van duisternis,
zo goed dat het kind in ons herboren is.

Daarom ontroert ons telkens de midwinterhoorn
als die van boerenhoeven uit elkaar begroeten,
de boodschap klinkt als dag en nacht elkaar
ontmoeten, het leven weer wordt doorgegeven.

Wij mogen mensen altijd weer verbazen
als ieder op zijn beurt die boodschap voort
mag blazen dat het duister wijken moet
voor het licht dat na de stille nacht ons wacht
als het uiteindelijk in de verte gloort.

ZEVEN MAAL
KLINKEN DE
MIDWINTERHOORNS

Jacobus Trijsburg

